

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2020. július 9.
(csütörtök)**

Földvári Tibor

BIZALOM VAGY BOTRÁNKOZÁS

Köszöntés igéje: Ézsaiás 40,29-31

Erőt ad a megfáradottnak, és az erőtlen erejét megsokasítja. Elfáradnak az ifjak és meglankadnak, megtántorodnak a legkülönbek is; de akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el!

Énekek: 125,1-2; 479

Alapige: Máté 18,1-11

Abban az órában menének a tanítványok Jézushoz, mondván: Vajon ki nagyobb a mennyeknek országában? És előhíván Jézus egy kis gyermeket, közéjük állította azt, és monda: Bizony mondom néktek, ha meg nem tértek és olyanok nem lesztek mint a kis gyermekek, semmiképpen nem mentek be a mennyeknek országába. Aki azért megalázza magát, mint ez a kis gyermek, az a nagyobb a mennyeknek országában. És aki egy ilyen kis gyermeket befogad az én nevemben, engem fogad be. Aki pedig megbotránkoztat egyet e kicsinyek közül, akik én bennem hisznek, jobb annak, hogy malomkövet kössenek a nyakára, és a tenger mélységébe vessék. Jaj a világnak a botránkozások miatt! Mert szükség, hogy botránkozások essenek; de jaj annak az embernek, aki által a botránkozás esik. Ha pedig a te kezéd vagy a te lábad megbotránkoztat téged, vágd le azokat és vedd el magadtól; jobb néked az életre sántán vagy csonkán bemenned, hogynem két kézzel vagy két lábbal vettetned az örök tűzre. És ha a te szemed botránkoztat meg téged, vágd ki azt és vedd el magad-

BIZALOM VAGY BOTRÁNKOZÁS

tól; jobb néked félszemmel bemenned az életre, hogynem két szemmel vetetned a gyehenna tüzére. Meglássátok, hogy eme kicsinyek közül egyet is meg ne utáljatok; mert mondom néktek, hogy az ő angyalaik a mennyekben mindenkor látják az én mennyei Atyám orcáját. Mert az embernek Fia azért jött, hogy megtartsa, ami elveszett.

Imádkozzunk!

Imádunk téged, mennyei Atyánk, mert te megígérted: aki beléd veti reménységét, bizalmát, nem szégyenül meg soha. Azért, mert te vagy az Úr, te vagy a dicsőség királya, a te szavad hűséges, megbízható és a te isteni tetteidet szavad, ígéreted alapján cselekszed mindig is.

Magasztalunk, hogy a gyülekezet közösségében a hétközi istentiszteleten újra tapasztalhatjuk annak is az ajándékát, hogy minden isteni tetteid csúcspontja az Úr Jézus megváltó halála, föltámadása. Köszönjük, hogy mi az ő személyében láthatjuk, ki is vagy te számunkra atyai szeretetteddel.

És azért is magasztalunk, mert Szentlelked és igéd által vagy jelen most is közöttünk.

Magasztalunk, Urunk, igédnek az erejéért. Köszönjük a napi csendességben olvasott igei üzeneteidet és hálát adunk a gyülekezet közösségében hallott prédikációért, kijelentésedért.

Köszönjük, hogy a mai istentiszteleten a keresztség sákrámentumában is mutatod nekünk, milyen kegyelmes és megtartó Úr vagy.

Ezért is kérjük a köszöntés igéje alapján, hogyha bármelyikünknek szüksége van erősítésre, bátorításra, mert erőtelen, megfáradt, hadd tapasztalja meg velünk együtt ezt a csodát: „de akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk”. Köszönjük, hogy te ebben a bizalomban akarsz minket megerősíteni ma is. Ha kell vigasztalásul, bátorításul, erősítésül, cselekedd ezt, kérünk, Jézus érdeméért.

Ámen.

Igehirdetés

Mivel keresztlő is lesz majd az istentisztelet második felében, kisgyermek is lesz előttünk nem sokára, a keresztség sákrámentuma drága isteni ajándéka őt is hadd érhesse, illetve vannak itt a családtagok, barátok, azért most is van itt közöttünk kisgyermek. Olyan jó volt már felolvasás közben arra gondolni, hogy nemcsak felnőttek voltak az Úr Jézus mellett, hanem kisgyermek is.

És mint kiderül a történetből, egy igen kényes, súlyos igei tanítással kapcsolatban az Úr Jézus az egyik legkedvesebb példát hozza föl. Van szó itt gyermeki bizalomról és van szó botránkozásról. Bizalom vagy botránkozás – mind a kettő olyan igei tanítása az Úr Jézusnak, amit még egy kis-

gyermek is megérthet, még ha súlyos és talán keménynek tűnő is lehet. A gyermeki bizalom jelentőségéről beszél az Úr és közben azt is elmondja, ami ezt a gyermeki bizalmat a legkeményebben támadja. Mert nem akarja valaki – és ugye a botránkozás mögött mindig ott van a Gonosz, a Kísértő, a Sátán –, hogy boldog lehessen az Úr tanítványa, nehogy már gyermeki bizalommal szeresse az Urát, illetve aki még nem tartozik Jézushoz, soha ne is legyen a követőjévé.

Gyerekkorunkban nagyapánk – akik az erdőszélen laktak – látogatása során többször játszottunk ott az erdőszélen a bokrok között. És sose felejttem el, hogy az egyik alkalommal nagyon sok csapdát találtunk jó mélyen bent a bokrok tövében. Először szomorúak voltunk, mert nem volt benne egyetlen madár vagy kisebb állat sem, ugyanakkor örültünk neki, mert hát nem kapta el a csapda. Szét is szedtük a csapdákat, mert sajnáltuk volna az állatokat, hogyha elkapja őket valaki, aki odatette, odahelyezte azokat. Ha lett volna állat bármelyik csapdában is, biztos, hogy kiengedtük volna. Talán ugrált volna és félt volna a kezünktől, miközben ottan próbálunk segíteni, de az biztos, hogy kiengedtük volna, hogy szabadon legyen, szabadon repülhessen a madár vagy szaladhasson a kisebb állat.

A botránkozásnak a kifejezése, amikor megismertem a Szentírás eme tanításának is a jelentését, nekem ebből az emlékeimből nagyon beszédesé vált. Az etimológiája annak az ősi szónak: csapófa, állatfogó csapda csapója. Tehát csapda. Negatív jelentésű. Ahogy hallottuk az Úr Jézus szavaiból, nagyon sok versen keresztül használta ezt a kifejezést állítmányként vagy főnévként. Az is kiderült a leírásból, hogy a tanítványainak beszélt elég sokat erről. Az egész evangéliumi kijelentésből tudjuk, hogy nemcsak a tizenkettőnek, hanem olyanoknak is, akik aztán a végén el is hagyták őt épp azért, mert megbotránkoztak benne – így van a Károli Bibliában. Tehát a tanítványainak is szólt Jézus erről, de olyanoknak is, akik sajnos az ő életében – úgy látszik a bibliai kijelentésből – mégsem lettek tanítványai-va, inkább elhagyták őt. Hosszú idő után is inkább otthagyták.

Viszont látszik a leírásból, Jézus szavaiból, hogy nem játék ez a kérdés. Hallottunk itt örök tűzről, gyehennáról – ez az örökkévalóságnak a bibliai kijelentése, az örökkévalóság egyik jellemzőjének. Nemcsak a földi életben nem mindegy, hogy Jézus tanítványa-e valaki bízva benne, hanem mindörökre.

És az Úr Jézus amikor beszél, mindezt azért is kezdte el mondani, mert a tanítványainak volt egy jellemzője – és itt már idefordulunk az igének az üzenetéhez –, hallottuk, hogy az volt a kérdésük, hogy ki a nagyobb a mennyek országában. Emlékszünk azoknak a tanítványoknak a neveire, akik anyukájukkal együtt még kérték is Jézustól, hogy ők legyenek majd a legnagyobb helyen a mennyek országában az ő jobb és bal oldalán a tró-

BIZALOM VAGY BOTRÁNKOZÁS

non ülve? Testvérek voltak. Jakab és János és az édesanyjuk ezt még kérték is Jézustól. Itt pedig útközben vitatkoznak – ez Márk evangéliumából kiderül –, vitatkoznak, vetekednek azon, hogy melyikőjük a nagyobb. Én nem tudom, hogyha a gyerekek vagy az unokák mikor sétálunk, kirándulunk velük, és akkor azt hallanák, hogy elkezdünk azon vitatkozni felnőttek, hogy melyikünk az ügyesebb, a nagyobb, és ez a vita ez egy kicsit keményné válna, akkor a gyerekek biztos csodálkoznának, hogy most itt mi van. Vagy szurkolnának annak, hogy az én apukám legyen a legnagyobb? Mert a gyerekek is már megtanulták, hogy ki a nagyobb? Ugye milyen szomorú, amikor esetleg még a gyerekek is, ha a felnőtteket látják, megtanulják és utánozzák. Ki a nagyobb? És Jézus ekkor mondja a történet folytatása szerint, hogy hát olyan a nagyság kérdése, hogy ki a legalázatosabb, ki olyan, mint egy kisgyermek.

Aztán pedig folytatta: nem a nagyokról beszél a hitben, hanem a kicsinyekről. A kisgyermek példája a gyermeki bizalomra, majd az ő követőit, a tanítványokat is úgy jellemzi, hogy eme kicsinyek. Annyira fontos látni ennek az egész szakasznak bármilyen súlyosak is az üzenetek benne, én elsősorban a bizalomról szeretnék ma szólni, de annyira szép látni, ahogy Jézus beszél az övéiről. Azzal a szeretettel, ahogy egy szülő a gyermekéről, nagyszülő vagy dédszülő az unokájáról, dédunokájáról: a kicsinyek. Még a megszólítással is jelzi.

Milyenek ezek a kicsinyek? Milyenek lehetnek? Az említett példához kapcsolódóan esetleg csapdába kerülnek. Ott van a kismadár, a kis állat a csapdában, és ha ott marad vagy ketrecbe kerül egy életen át vagy rosszabb esetben el fog pusztulni, mert azért állították a csapdát, hogy megfogják és elpusztítsák. De mi történik, amikor kiszabadul a csapdából? Ismét szabad, boldog, szárnyalhat, szaladhat.

Mit csinál az Úr Jézus? Kiszabadítja a csapdából. Kiszabadítja abból, ami a földi élet során olyan, mint a kis állatnak a csapda. Itt hallottuk az elveszni kifejezést, a 11. verset ezért is gondoltam mindenképp felolvasni, ehhez a szakaszhoz is hozzátartozik: „Mert az embernek Fia azért jött, hogy megtartsa, ami elveszett.” Az elveszett, az elpusztulásra váró, de az Úr megszabadítja, kiszabadítja a csapdából. És mit csinál a madár vagy az állat kiszabadulva? Szabad. Bármit csinálhat. A köszöntés igéjében a híres ézsaiási prófécia nagyon drága mondatát szerintem ismerjük is legtöbben, hogy a hit olyan, mint a sas szárnyalása. Kiszabadítja az Úr és az életem boldog, mint a sas szárnyalása. Jézus képéhez kapcsolódóan: ha már láttunk boldog gyermeket, gyermekeket, akik szabadok, szaladgálnak – gondoljunk arra, hogy a karantén után végre el lehetett menni a játszótérre –, hogy játszottak a gyerekek, az unokák, a dédunokák a játszótéren, mikor először kimehettek a karantén után. Ez a szabadság, a boldogság, az öröm. Akkor

még a szülő is engedékenyebb egy picit: – Hadd csinálja! Az a lényeg, hogy boldog.

Mindezt akarja gátolni a botránkozás. És a botránkozással kapcsolatban csak röviden említve a magunk iránti felelősség kérdésénél, illetve a mások iránti felelősség kérdésénél a botránkozás, a botránkoztatás gondolata. A szó tehát arra utal, hogy csapdában van valaki. És ebből a gondolatból, képből táplálkozva főnévként bűnre csábítás, kísértés, eltántorítás, megütközés – botránkozásnak fordítja a Károli Biblia. Állítmányként pedig ugyanezek a szavak csak igei alakban: kísért, megkísért, csapdát állítva próbál bűnre csábítani, megtéveszt, felbosszant.

Odáig elmegy ez a szomorú lelki valóság az igei kijelentésekben, hogy vannak olyan ellenségei Jézusnak az ő földi életében, akik a maguk számára úgy érzik, hogy még Jézus személye, munkája is botránkoztat bennünket. Érezzük, hogy itt Jézusra vonatkozik, hogy ő botránkoztat, ő csábít kísértésre, ő az, aki miatt bosszankodik valaki? De nem Jézus a bűnös, hanem az ellenségek, mert nem bírják elviselni. Ennyire mélyen benne vannak annak a bűnnek, bűneset utáni világ olyan súlyos lelki állapotának, hogy Jézust látják, hallják a földi élete során és nem bírják elhordozni, megbotránkoznak benne.

Ilyen értelemben beszél Pál apostol a keresztt botránjáról a Galata levél 5. részében. Akik hallották még pogányok is akár meg a zsidóság – már most nemcsak Izraelben, hanem a Római Birodalomban –, hallották, hogy mi történt Jézussal a kereszten és nem bírták elviselni.

A saját magunk iránti felelősségnél ugyanis pontosan ez a kérdés, hogy vajon gyermeki bizalommal elfogadom, hogy engem megváltott, megszabadított, Megtartóm, én boldog hívő ember lehetek, vagy pedig nekem de-hogy kell Jézus, irtózom tőle. Még az Isten talán, mert az olyan megfoghatatlan, de az, aki Jézus, az nem kell. Jézus pedig arról beszél, hogy örök élet kérdés, hogy valaki az ő tanítványa, az ő követője, bízik benne vagy sem. Ezért mondta: „Mert az embernek Fia azért jött, hogy megtartsa, ami elveszett.” Aki elveszett örökre, elveszett is marad, hogyha nem kell neki az Úr Jézus megtartó szeretete, kegyelme.

A Máté evangéliuma 5. részében a Hegyi beszédben is utalt már az Úr Jézus ezekre a képekre, mikor említette a különböző emberi testrészeket – szem, láb, kéz, és erre utal, hogyha a te szemed visz téged kísértésre, minden másban engedelmes vagy az Úrnak, nem kísért semmi, de a szemeden keresztül kísérhető vagy. A lelki üzenetben erre vonatkozik – azt gondolom, hogy ezt tudjuk is, csak most mondjuk ki –, hogy akkor vedd annyira komolyan azt a kísértést, azt a csapdát kérve az Úr szabadítását, erejét hívő emberként is, hogy: – Uram, tarts meg engem! Látod, hogy itt mindig elbukom. Miért megy be egy madár, egy állat a csapdába? Mert

BIZALOM VAGY BOTRÁNKOZÁS

vonzó. Ez a kísértés nehézsége, hogy az Úr Jézus tanítványait meg akik már nagyon közel vannak Jézushoz, a Kísértő soha nem úgy kísérti, hogy valami nagyon rettenetes dolgokat mutat, amivel csábít. Pont fordítva: ami nagyon kedves.

Isten országába csak az juthat be – mondja Jézus –, aki olyan, mint a kisgyermek. Gyermeki bizalommal, gyermek és felnőtt egyaránt gyermeki bizalommal. Sajnos ezt a gyermeki bizalmat nem akarja megélni az, akiről a magvető példázatában a 13. részben itt Máté evangéliumában is Jézus beszélt a köves talaj kapcsán. Ott is arról van szó, hogy ideig való hittel rendelkezik valaki, de amikor jön a nyomorúság, a baj, akkor mégiscsak otthagyja a hitet, nem követi az Urat, mert baj van. Nem meri vállalni Jézusért esetleg a hátratételt, a szóbeli cikizést. Vagy úgy érzi, hogy ha Jézust követnem kell, akkor mennyi mindenről le kell mondanom. Vagy elég, ha csak egy dolgról kell lemondani, de nem vállalja.

János evangéliuma 6. részét pedig csak annyiban hadd említsem meg, hogy ott van szó ugye a legfájdalmasabban arról, amikor Jézus követői rengetegen vannak, nem bírják elviselni azt a tanítást, mikor arról beszélt, hogy én vagyok az élet kenyere. Majd nézzük meg. Egy gyönyörű tanítás, nekünk olyan bátorító, minden úrvacsora-osztáskor tapasztaljuk ennek a valóságát is. Rengetegen, akik hallgatták ezt a tanítást Jézusnak, onnantól fogva azt mondták: „Kemény beszéd ez; ki hallgathatja őt?” Nem bírták követni Jézust, nem bírták elhordozni a szavát.

Péterrel kapcsolatban pedig, meg a tanítványtársaival kapcsolatban, a tizenegy, illetve bocsánat, csak tíz most már, mert Júdás akkor már nem volt velük nagycsütörtök estéjén, mikor arról beszél az Úr Jézus, hogy „ezen az éjszakán mindnyájan megbotránkoztok bennem”, elhagytok engem. És tényleg bekövetkezett. Nem maradtak a tanítványok hűségesek akkor Jézushoz, amikor a leginkább kellett volna. Ilyen értelemben is ott van az, hogy a kísértés, a baj, ami Jézussal történik a keresztnél ott nagycsütörtök estéje környékén vagyunk, mégiscsak a tanítványok számára akkora félelmet jelent, hogy elhagyják a Mestert. János is csak távolról meri követni meg Péter.

Az alázatos gyermeki bizalomra meg mi a jellemző? Mindegy, hogy milyen helyzet van számomra, akármilyen helyzetben vagyok, én bízom. Ilyen a kisgyermek. A kisgyermeknek mindegy, hogy baj van vagy örül, ott van a szülői kézben, mert örül, boldog a szülőjének és meg akarja osztani az örömét vagy el akarja mondani a baját. De bízik, szereti azt, akiben bízik. Az Úr tarthat meg bennünket egyedül minden körülmények között.

Ez a megtartatása nagyon fontos akkor, amikor az is kérdés, hogy mások iránti felelősség is létezik a botránkozás témájánál. És ez nagyon fájó. „Aki pedig megbotránkoztat egyet e kicsinyek közül,...” – hallottuk. Te-

hát valami történik, ami az Úr Jézusban bízókat kísértésbe hozza, csapdát állít nekik – és most megint utalva a képre –, az Úr Jézusban bízó, a kicsiny egyszercsak benne van a csapdában. Ott nem szabad, ott nem boldog, nem tud boldog lenni, mert érzi maga is, hogy valami nincs rendben. És azért kerül bele, mert valaki más valahogy viselkedett vagy valamit mondott. Ezért lett nekem nagyon érdekesen üzenetté, hogy ezt az egész gondolatot a tanítványok nagyravágyása előzte meg. Még meg is kérdezték Jézustól, annyira betölti őket, hogy mi nagyok szeretnénk lenni. És utána beszél arról, hogy vigyázzatok, hogy a kicsinyeket meg ne botránkoztassátok.

Most képzeljük el a helyzetet, hogyha a gyülekezetbe valaki bekerül – akár itt Pasaaréten is –, megismeri az Úr Jézust, hívővé lesz, csendeshétről úgy jön haza, aztán elkezd látni, hogy akik már régebb óta itt vagyunk hívők, elkezdünk azon vitatkozni, hogy melyikünk a nagyobb. Egymásnak esünk, hogy: – Hát te még csak ennyit szolgálsz? Én már mennyit szolgállok! És akkor ezt látja rajtunk, akkor mit fog gondolni? Ez a szeretetközösség, a gyülekezet szeretetközössége? Ki a nagyobb?

Viselkedés – valamit csinálunk, akár hívőként is, Jézus tanítványaként. De itt vonatkozhat ez a kijelentés olyanokra is, akik nem Jézus tanítványai, de ők is botránkoztatják a kicsinyeket. Jézus például ezt kéri számon a farizeusoktól, az Izrael népe lelki vezetőitől, hogy: – Ti nem vagytok a helyeteken. Épp az ellenkezőjét csináljátok annak, mint amit kellene Izrael népe életében.

Jézus kicsinyei, akik hisznek benne, akik gyermeki bizalommal bíznak és szeretik őt. Akik szabadok, akik boldogok ebben a szabadságban, szeretik egymást és az örömteli életüket semmi nem veheti el a földi életben is már. Lehet, hogy küzdenek a maguk kísértéseivel, de tapasztalják az Úr megtartó erejét, de egyszer csak jön valaki, aki megbotránkoztatja őket – Jézus szavai szerint.

Két példát szeretnék mondani. Pál apostol a Korinthusi 1. levélben, meg a Rómabeliekhez írt levélben is ír arról, hogy az erősek és az erőtelemek szeressék egymást. És odáig elmegy, hogy én inkább soha nem eszem húst, hogyha én ezzel botránkoztatnám meg az én testvéreimet. Mert vannak, akik számára nehéz a bálványáldozati hús megevése. Ők nem szabadok erre, nekik a szabadság nem terjed odáig. Szabadság kérdése – azért is fontos ez a példa –, szabadság, szabadon megélhetek bármit, de a testvéremről tudom, hogy ő nem, akkor én soha nem eszem inkább abból az ételből, mert nem akarom a testvéreimet kísértésbe hozni.

Egy fájóbb példára gondolva: valaki, aki megszabadult bármilyen megkötöttségtől akár alkohol, kábítószer, játékszenvedély – és lehetne sorolni, hogy mennyi minden meg tud kötözni –, és akkor jönne egy lelki testvére, aki lehet, hogy ugyanabból szabadult, és elmondja, hogy: – Kép-

BIZALOM VAGY BOTRÁNKOZÁS

zeld, én már tudok úgy játszani a játékgépen, hogy nem esem vissza. Te miért nem tudod elhinni, hogy te is lehetsz ennyire szabad? Miért nem mersz te is játszani, kipróbálni, hogy mennyire vagy erős? És kipróbálja és visszaesik. Botránkoztató. Mert nem az a kérdés, hogy te bírod vagy nem bírod meg én hogy bírom, hanem gyermeki bizalommal az Úr ereje, szabadítása. Pál sem akarta bűnre csábítani a lelki testvéreit.

Péter pedig... Olvastunk itt arról, hogy ne hogy megutáljatok egyet is e kicsinyek közül, mert az angyalaik figyelik az én mennyei Atyám orcáját – a 10. versben volt ez. Péter mit csinált? Ült a pogány-keresztyén testvérekkel egy asztalnál, közösen étkeztek és Péter szempontjából ez nagyon fontos volt, hogy pogány-keresztyénekkel. Emlékszünk, hogy zsidók és pogányok még be se mehettek... Illetve zsidók nem mehettek be a pogányok házába sem. De Péter már szabad lett erre, szabadon étkezik. De amikor jöttek a zsidóságból megtért keresztyén testvérei, meglátja őket, azonnal föláll az asztaltól és otthagyja a pogány-keresztyén testvéreket. Csinál valamit: nem mond rájuk semmi rosszat, de átül másik asztalhoz.

És Pál apostol ezt meglátja. Ő is ott van és Péternek elmondja, hogy mi a szeretet és mi az evangélium szabadsága, öröme, üzenete, és te most nem azt teszed. A pogány-keresztyén testvérekkel szemben Péter utálatosan viselkedik. Azért mondom ezt a szót, mert Károli így adja vissza Jézus szavaiban ott az ősi nyelvnek a jelentését: ne hogy megutáljátok, meg ne vessétek. Ő megvetette a pogány-keresztyén testvéreket a mozdulatával. Azért, mert a zsidó-keresztyén testvéreknek akart tetszelegni, mert őbenne zsigerből benne volt valami mégis az óemberi természetnek ebből az érzéséből, hogy mégiscsak zsidó vagyok és hát mit szólnak a zsidóságból megtért testvéreim. Péter sem volt szabad, viselkedése botránkoztató volt. De az apostolon keresztül az Úr Jézus azonnal szólt neki. És a Galata levélben van ez a történet, abban a levélben, ahol pontosan ezt emeli ki a Szentírás, hogy a szabadság, az Úrtól kapott szabadság micsoda szeretetben és boldogságban megélhető. Mások iránti felelősség.

De ez nem azért van az igében leírva, hogy akkor mi ne is merjünk egymással kapcsolatot ápolni, mert jaj, ne hogy megbotránkoztassam a testvéreimet. Meg elkezdek félni attól, hogy jaj, akkor hogy viselkedjek. Nem erről van szó. Mikor megyünk szolgálni csendeshetekre gyerekekkel vagy fiatalokkal vagy felnőttekkel, jövünk ide is szolgálni majd az úgy mondjuk, hogy piliscsabai hétre – csak nem Piliscsabán, hanem a templomunkban –, micsoda boldogság és öröm lehet együtt lenni és úgy viselkedni, hogy a gyermeki bizalom bátorság, szabadság, öröm, szeretet sugárzik rólunk és a közösségről.

Jézus arról beszél, hogy botránkozások, azaz ilyen kísértési lehetőségek mindig lesznek, amíg a világ világ Jézus eljöveteléig. Mikor volt az első

botránkoztatás? Amikor a Sátán Évát támadta meg és csapdát állított neki. mikor lesz az utolsó? Jézus eljövetele előtt. Amikor Jézus eljön, onnantól fogva nem lesz. Máté evangéliuma 24. részében szól is erről az Úr Jézus, hogy az ő jövetele előtt mi minden lesz ebben a világban. De nem kell, hogy az övéi, a tanítványok, a kicsinyek ebbe a csapdába beleessenek. A Kísértő próbál bennünket eltántorítani, de ez a kijelentés is azért van előttünk, hogy láthassuk, lehet gyermeki bizalommal.

Mikor volt az, amikor Péter számára az Úr Jézusnak azt kellett mondani: „Távozz tőlem Sátán!” Épp előtte mondta ki Péter, hogy: „Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia.” És után mi történt? Jézus beszélt arról, hogy mi készül vele lenni, Péter vehemensen ezt mondja: „Isten mentsen, Uram, ez nem történhet meg veled!” Félti Jézust: „Mentsen Isten, Uram!” És Jézus mondja – Péter, botránkozásomra vagy nekem. Csapdát állítasz. Kísértéssé válsz a számomra most, mert nem gondolsz az Isten dolgaira, csak az emberi dolgokra. („Távozz tőlem, Sátán, botránkoztatasz engem, mert nem az Isten szerint gondolkozol, hanem az emberek szerint.”) Péter tudatlanságból csinálta. Még ő is. Még Jézussal kapcsolatban is.

Tehát még Jézust is kísértette a Kísértő, hogy az egyik legjobb barátja, lelki testvére, tanítványa – nem azt mondtam, hogy a legnagyobb, hanem az egyik legjobb, ezt tudatosan mondtam így – úgy viselkedik, hogy Jézus számára csapda. Vannak, akik tudatosan tették mindezeket. Ők lettek a tévtanítók a Bibliában az Újszövetségben is. Más tudatlanul végzi. Péter így csinálta. De Jézus akkor is határozottan helyre tette, mert erre volt szükség. De ez a helyretétel is azért, hogy Péter álljon helyre gyermeki bizalommal.

Magunk iránt és mások iránt felelősség tehát ebben a kérdésben – most hadd mondjam így az ismerősebb kifejezéssel –, hogy ne váljunk mások számára kísértéssé a viselkedésünkkel, a tettünkkel, a szavunkkal vagy ne essünk bele kísértésbe, ne bukjunk el, hanem bizalommal az Úr iránt. És a gyermeki bizalom, ahogy végig elmondtuk, a gyermeki bizalom itt azt jelenti, hogy nem én tartom meg magamat. A gyermek tudja, hogy nem ő tartja meg magát, hanem az én Megtartóm az Úr: „Mert az embernek Fia azért jött, hogy megtartsa, ami elveszett.” A gyermeki bizalom és alázat meg engedelmesség arra utal, hogy én tudom, hogy csak Jézus a Szabadító. Ő mentett meg az örök kárhozattól, ezért lehetek tanítványa neki és mint tanítványa, ő tart meg a földi életutamon. Lehet, hogy lesznek kísértések, botránkoztatások, lehet, hogy kísért engem is a Sátán, hogy valaki számára negatív példát mutassak, de nem tud győzni, mert engem az Úr tart.

Az jutott eszembe, hogy ennél a kérdésnél általában a kicsinek tűnő dolgokra kell a leginkább figyelni nekünk. Az apró dolgokra. Egy gyermeknek minden kis apró dolog is fontos. Mindegy, hogy milyen apró, de

BIZALOM VAGY BOTRÁNKOZÁS

neki az a legfontosabb épp akkor és épp ott. A gyermeki bizalom is ilyen. Apró kis dolgok.

Márk evangéliuma 9. részében ennél a szakasznál van az a tanítása Jézusnak a szövegkörnyezet szempontjából, hogy ha valaki csak egy pohár vizet ad nektek inni azért, mert tanítványaim vagytok, annak meglesz a jutalma az örökkévalóságban. Egy pohár víz, amivel kifejeződik a szeretet, a kedvesség, a bizalom, a szabadság. Egy kisgyermeknek is, ha egy pohár vizet adunk, az micsoda öröm. De talán annak is tudunk örülni, hogyha egy kisgyermek ad nekünk egy pohár vizet, mert kérünk tőle. Vagy a betegágyon fekvő szeretettünknek hányszor kell pohár vizet adni. Vagy lehet, hogy már nem is egy pohár vizet tudok adni, mert már nem is tud inni igazán, csak a szivaccsal, a nedves szivaccsal a száját megtörlöm egy picit, hogy valami nedvesség legyen a száján és ebben a szeretet, a bizalom az Úrban. Ezek hétköznapi élethelyzetek. Apró, hétköznapi dolgok, de azzal az örömmel és azzal a felelősséggel, hogy ezt az Úrnak és a kicsinyeknek.

Még az angyalok is látják. És olyan szép a történet itt a kijelentésben, hogy az angyalok is látják nem ott azokat a kicsinyeket, hanem a mennyei Atyám orcáját. És ezzel fejezzük be. Nemcsak a földön van nagy öröm, hanem az angyalok a mennyei dicsőségben, a láthatatlan világban boldogok azért is, ami a földön történik, de még inkább azért, amit a mennyben látnak, hogy a mennyei Atya boldog, mert Jézus kicsinyei a helyükön vannak, bíznak, szeretik egymást, szabadok, szárnyalnak, mint a sasok. Lehet, hogy elfáradtak, meglankadtak, de most már bíznak, helyükön vannak és boldogok. És mindörökké így lesz majd az életünk – mondja ez az ige is.

Amikor Péter apostol helyreállt – emlékszünk –, az ő helyreállításának az egyik nagy tanulsága az kellett, hogy legyen, hogy aki a nagycsütörtök estéjén vehemensen mondta, hogy: – Én aztán biztos, hogy nem botránkozom meg benned, én biztos, hogy nem hagylak el téged! A többiek talán igen, én biztos, hogy nem! – épp ez a Péter lesz az, aki háromszor tagadja meg Jézust. Nagyon megszégyenül, de ez is része volt annak, meg az Úr Jézus tekintete őrajta része volt annak, hogy Péter helyreállt. Utána még voltak bukásai, hallottuk, de Péternek a bizalma Jézusban nagyon helyreállt, amikor megtapasztalta, hogyha én magamban bízom, ha magamat tartom nagynak, az nem visz sehova, csak a bűnre. Még az Úr iránt is. De ha az Úr megtart engem, akkor mi mindenre képes ő rajtam keresztül.

A Korinthusi levélben mondja azt az apostol: „Az ismeret felfuvalkódtá tesz, a szeretet pedig épít.” És ez az a szeretet, Jézus kicsinyeinek a szeretete, amely a boldogságot, a szabadságot jelenti a földi életben, ahogy szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el, mert megtartja őket az Úr.

Imádkozzunk!

Áldunk azért, mennyei Édesatyánk, hogy az Úr Jézus sem burokban élt, hanem fogantatása pillanatától kezdve mindvégig ebben a földi életben, ahol valóban sok a botránkozás, botránkoztatás, ahol a Kísértő támadhat még bennünket is, gyülekezetként is. De köszönjük, hogy mégis az Úr a győztes, köszönjük, hogy Jézus győzelme a miénk és nemcsak boldog örök életet akartál nekünk adni, hanem már a földi életben is boldog szabadságot, szeretetközösséget.

És köszönjük, hogy áldássá lehetünk azok számára, akik a te kicsinyeid. Hálát adunk, neked, hogy már akkor is így tekinthetünk mindazokra, akik még nem ismernek téged, amikor még lehet, hogy ellenállnak neked, de mégis számukra szeretnénk képviselni az Úr Jézus szeretetét, az Úr Jézus szabadítását.

Bocsásd meg, hogyha nem tudtunk megállni a hitben. Kérünk téged arra, adj nekünk türelmet, amikor mások megtérését várjuk. És segíts a gyülekezet közösségében is úgy élni, hogy akik ismernek bennünket, ezt a szeretetet, ezt a boldog, szabad életet láthassák rajtunk.

Köszönjük, hogy nem a körülmények befolyásolják a mi életünket, hanem te. Hálát adunk, hogy valóban ilyen egyszerű gyermeki bizalommal lehetünk mi is irántad.

Kérünk, hogy támogasd és erősítsd azokat, akik mégiscsak betegek, akiknek ez az időszak is nehéz terheket jelent. Köszönjük, hogy egymást is erősíthetjük a gyülekezet közösségében.

Imádkozunk, azokért, akik gyászolnak. Köszönjük, hogy a gyászban is a te vigasztalásod élő reménység lehet nekünk.

És magasztalunk azért a drága reménységért, hogy nemcsak a földön élhetünk boldogan mindvégig, hanem azután jön a java. Áldunk az Úr Jézus eljövetele boldog ajándékáért és köszönjük mindazt, amit és akit ő hoz számunkra. Arra kérünk, hadd tudjunk ebben a reménységben is erősek maradni. Ha látjuk ebben a világban a sok gonoszságot, hamisságot, hadd láthassuk élő reménységgel az Új ég és az Új föld örökkévalóságát is.

Kérünk arra, hogy te szabj gátat ennek a világnak a sokféle bajában. Köszönjük, hogy te uralkodó vagy hatalmasan, szuverén Úrként akkor is, amikor lehet, hogy úgy látszik, mintha a gonosz győzne. Mi azt kérjük, Urunk, hogy szabj gátat a gonosznak.

Köszönjük, hogy ezért kérhetünk tőled most is békességet Ukrajnában, Kárpátalján. Add, hogy legyen vége ott a háborúnak.

És köszönjük, hogy teneked gondod van erre a világra. Mi kérjük, hogy gondoskodjál is. Ha neked kedves, adj szabadulást minél hamarább a koronavírústól.

BIZALOM VAGY BOTRÁNKOZÁS

És segítsd továbbra is azokat, akik emiatt kell, hogy dolgozzanak keményen is talán, bámilyen helyen is, erősítsd őket, kérünk. És ha a tiéd, lélekben is hadd lehessenek készen rólad bizonyosságot tenni, ha alkalmat készítesz.

Urunk, a most csendben elmondott imádságainkat is hallgasd meg, kérlek, az Úr Jézusért.

Ámen.

479. ének

m *Ramsey M.*

Hin-ni ta- níts, U-ram, kér-ni ta- níts!
Gyer-me-ki, nagy hi-tet kér-ni ta- níts!
In dítsd fel szí- ve-met, Buzduljon fel, ne-ked
Gyüj-te- ni lel- ke-ket! Kér-ni ta- níts!

2. Hinni taníts, Uram, kérni taníts! Lélekből, lelkesen kérni taníts! Üdvözítóm te vagy, Ész, erőt, szívet adj, Lelkeddel el ne hagyj! Kérni taníts!

3. Hinni taníts, Uram, kérni taníts! Gyorsan elszáll a perc: kérni taníts! Lásd gyengeségemet, Erősíts engemet, Míg diadalt nyerek: Kérni taníts!

4. Hinni taníts, Uram, kérni taníts! Jézus, te visszajössz: várni taníts! Majd ha kegyelmesen Nézed az életem: Állhassak csendesen. Hinni taníts!

Mascher Ray.